ega hobust tähele; öö oli soe ja teekäit oli raske. Juurish oleks küll temale wäheks aeaks hobust laenand, aga se ei olnud tema oma, ja kes ka hobust wõera kätte usub. Kui tema weel järelmõtles, mida ehk kuule meeleheaks pakkuda wõiks, oliwad nemad Linnutee peale jõudnud ja said seal Peetrusega kokku, kes meelejahutuseks natuke sõitma läinud oli ja hobuseid sammus käia laskis. „Teil on kerge elu, herra Peetrus", ütles kuu; „minusugune peab jala käima, olgu öö soe ehk külm", ja siis pühkis tema higi otsa eest. „Sandid aead", wastas Peetrus, „mina soowiksin omale rohkem tööd; taewa ust on aga arwast lahti teha. Saatan on rahwale kõrwa puhund, et ükski Jumala suuremad tarkust ei usuks; ükski ei oleks targem kui tark inimene. Nüüd ei usu nemad enam Jumalad ega usu Kuradid ja wiimane wõtab neid tosina-kaupa." Kuu wangutas pead ja ütles: „Nendel on liiga hea põli, se teeb neid ülemeelelikseks. Ei maksa, et neile paistan, ka minust ei pea nemad lugu." „Aga Teil on ometigi külaline sealt alt", ütles Peetrus, „ja se külaline on paalegi üks Littawlane. Need on ikka weel kõige paremad, auusad ja õiglased läbi ja läbi, kui nemad mitte just hobuseid ei kauple, kus ka Kurat ise ennast nende pettuse eest hoida ei wõiks. Ja juua on neil midagi, seda peab ütlema, se on



nende mõdu. Mina soowiksin Sinule nüüd ka ühe pudeli ehk kaks", naeris Peetrus ja lahkutas keelt — hobused pistsiwad jooksma ja tema oli läinud.

Ei puudund palju, Juurish oleks tema järel sõitnud. Temale oli kauplemise himu peale tulnud, mustad wõisiwad tükk raha maksa ja tema isal oli raha. Aga hobuse-kaupleia ei jookse hobuse järel. Ka mõtles Juurish Mareilis'i ja tema soowimise peale ja pööras ennast kuu poole, kelle silmist lange jänu paistis. „Kas kunsite, mis herra Peetrus meie mõdust rääkis?" küsis tema.

„Teie mõdust?" küsis kuu wasta.

„Muidugi," ütles Juurish. „Kui kauarpik õitseb, siis wiime meie mesipuud wälja, pärast wõtame mett puudest, et aitab. Seda laseme pääwa kääs sulada, segame head rohtu sekka, kallame wett peale ja siis paneme keldre, kuhu Teie silm ei ulata."

„Kahju," ütles kuu.

„Ongi kahju," kinnitas Juurish. „Kui näha wõiksite; Raganiti mõisa keldres seisab waat waadi kõrwas ja pudelid tuhandete kaupa."

„Usun küll," ütles kuu ja pühkis suud.

„Kui soowite," ütles Juurish, „siis tooksin Teile paari pudelid.